

Цвѣтето на слънцето.

(Изъ живота на китайтетата).

* * *

Въ сжщия този день, като отивали на училище, дѣцата срѣщнали въ училищния дворъ една странна жена. Тя имала бѣло розово лице и изглеждала красива, като тѣхната обична учителка. Тази жена имъ се осмихнала и тѣ сѣкашъ я виждали цѣлия день. Слѣдъ обѣдъ тѣ даже видѣли, че тя си трие сълзитѣ. Дѣцата биха искали да ѝ сторятъ нѣщо добро и я утѣшатъ, но тѣ незнаели, защо тя тжгува, па били и срамливи.

Тѣ само чули, когато тѣхната учителка проговорила на тази жена:

— Защо плачешъ, мила Елисавето? Какви сж тѣзи сълзи?

— Ахъ, усѣщамъ се осамотена. Колко ми се иска да бѣда въ моята родна страна! — отговорила чужденката.

— Успокой се. Ще ти мине. Ще навикнешъ! — утѣшавала я учителката.

— Ахъ, знаешъ ли, всички тукъ ми се виждатъ чудни! Всичко ми е чуждо! Да бихъ видѣла поне нѣкое нашенско цвѣте; поне единъ нашенски,